

[Jens Frandsen.]

at jeg finder — også på baggrund af arbejdsministerens tale i dag — at der er så varierende områder på arbejdsmarkedet, at generelle foranstaltninger nok ikke ville være praktiske. På en række områder kan man måske sige, at der kan være nogle, der falder igennem, hvis man ikke har en lovgivning om det, og jeg udtrykker sympati for, at man bliver i stand til at sikre sig herimod.

Det har været et venstreønske igennem mange år, at man fik mere betryggelse også for arbejderne. Vi har lagt mærke til, at forligsmanden ved forslaget af 1950 fik indført en pligt for arbejdsgiverne til at give 7 dages varsel efter 1 års ansættelse og 14 dages efter 3 år, og senere er der, som arbejdsministeren nævnte, kommet udvidelser til. Det er sådan, at omkring 80 pct. af hele arbejdsmarkedet er dækket igennem aftaler. Tilbage står de ca. 20 pct., som også arbejdsministeren nævnte. Vi kan godt se vanskelighederne ved at indføre længere opsigelsesvarsler på specielle områder og må sige, at det jo ikke lader sig gøre — forslagsstillerne har vel heller ikke regnet dermed — fordi man ikke kommer op på den længere varighed af beskæftigelsen inden for f. eks. byggeområdet og havnearbejdernes område, som arbejdsministeren nævnedes.

Medens man altså på en række af de andre områder har disse længere varsler, kunne man vel, som jeg sagde, godt tænke sig nogle beskæftigelsesområder, som falder igennem. Jeg ved ikke, om arbejdsministeren med sine bemærkninger ville gøre opmærksom på, at det var man for så vidt næsten dækket imod. Men hvis der er nogle, der falder igennem, har vi som sagt megen sympati for at få dem sikret.

Selv om vi på andre områder inden for arbejdsmarkedet har gennemført love, vil jeg sige, at venstre principielt er tilhænger af, at arbejdsmarkedets parter så vidt muligt selv ordner deres forhold. Det giver den største ro på arbejdspladserne, og det er i hvert fald et gode, som vi ikke skal prøve at spolere. Det er da også mit indtryk, at problemet ikke har givet anledning til de store uoverensstemmelser ved overenskomstforhandlingerne, og det er ligeledes mit indtryk, at de ordninger, man nu har

med opsigelse, for så vidt svarer ganske godt til det naturlige behov og til de muligheder, der er inden for de forskellige beskæftigelsesområder. Jeg vil også mene, at den største sikkerhed i ansættelsen og for den varige beskæftigelse har vi, når vi har et erhvervsliv, der virkelig er i stand til at konkurrere og producere. Det er det eneste, der giver os mulighed for den velstand og tryghed, som vi alle sammen så gerne vil have.

Hvis man yderligere vil diskutere spørgsmålet opsigelsesvarsler, vil jeg gerne tage det forhold med, at det at forlange opsigelsesvarsler på områder, hvor mulighederne for det for så vidt ikke virkelig er til stede, kan for mig godt se ud som noget i retning af et tveægget sværd også for de ansatte, fordi man vel vil kunne sige, at det, at man for længe og for ofte skal gå med en opsigelse i lommen, i hvert fald er en meget dårlig tryghed at have. Sådanne steder må man vel sige, at varslet hellere må være noget kortere, så man ikke er udsat for i lang tid at skulle gå med opsigelsen i lommen.

Jeg erindrers det ikke ganske klart, men synes alligevel, jeg har indtryk af, at ved de seneste overenskomstforhandlinger har spørgsmålet om længere opsigelsesvarsler ikke virkelig været draget ind, og hvis arbejdsmarkedets parter stadig væk er i stand til at finde rimelige opsigelsesvarsler alt efter vilkårene og mulighederne på de forskellige områder, så er venstre meget tilfreds med denne ordning. Men jeg understreger igen, at hvis der er områder, hvor nogle så at sige falder igennem, ser vi også med sympati på, at man bliver i stand til at sikre dem noget bedre.

Jeg skal slutte med den korte bemærkning, at vi, som jeg sagde før, også i venstre ofte har haft interesse for dette. Så tidligt som i 1948 mener jeg at venstres ordfører Viggo Hauch ved tredje behandling af funktionærloven gav udtryk for, at venstre også ønskede en større tryghed for arbejderne, og det var ment som en opfordring til arbejdsmarkedets parter om at gennemføre så trygge forhold som vel muligt, og så sent som på venstres landsmøde i september måned i år blev problemet draget frem med henblik på at skabe denne tryghed.

Vi vil altså, hvis arbejdsministeren frem-